

Isó
Dorottya

Az egyházat az ige teremti

Hozzászólás a Láthatóan evangélikus stratégiához

Luthertől tanultam, és hiszem, hogy igaz, hogy az egyházat az ige teremti, hogy az igaz egyház legbiztosabb ismertetőjele Isten igéje. Luther így mondja: „Az egyháznak nincs más rendeltetése és dolga, mint Isten igéjének hirdetése. [...] Nem az egyház teremt igét, hanem az ige teremti az egyházat.” (LUTHER 2011, 365. o.)

Ezért a sok értékes és felelősségteljes gondolatot, hihetetlen nagy munkát felmutató és a jövő egyházát „megálmodó” stratégiai tanulmány, amelynek minden egyes prioritása szükségszerű, előremutató és nélkülözhetetlen célkitűzés, látásom szerint úgy valósulhat meg, ha az ige *itt és most* tisztán és igazán szólal meg az igehirdetők ajkán.

Hiszem, hogy az ige hitet teremt, a hitre jutott ember pedig új teremtés (2Kor 5,17), aki Krisztus példája nyomán, Krisztusból jövő erővel, hatalommal (dünamisz) éli az életét. Benne és általa történik meg mindaz, amit – a stratégia szavaival élve – „szeretnénk”, hogy megtörténjen.

Azok a tények és jelenségek, amelyeket egyházi közéletünkben tapasztalunk – mint például az, hogy egyházunkban magas a formális keresztények száma, létszámunkban csökkenünk, és sok szempontból nem vagyunk *láthatóan evangélikusok*, valamint az, hogy a változás érdekében stratégiák készítésére kaptunk ösztönzést –, mutatják, hogy vizsgálat tárgyává kell tennünk az egyházat teremtő ige megszólaltatásának gyakorlatát, azaz Isten igéjének hirdetését. Ennek fontosságára mutat rá – véleményem szerint – az a tény is, hogy egyházunk tagjai alapvetően „elismerik és nagyra értékeli” a lelkészek igehirdetői szolgálatát. Ugyanakkor a változásra, a tanulásra, a tanítványi életre alig-alig mozdíthatók. Valamit tehát nem jól csinálunk igehirdetési gyakorlatunkban. Ennek a feltárása a konkrét feladataink közé kellene hogy tartozzon. Mint ahogy annak vizsgálatát is fontosnak tartanám, hogy az egyházunkban jelen lévő különböző teológiai irányok mennyiben jelentik egyházunk sokszínűségét, és hol van a helye lutheri örökségünknek. (Ad absurdum: van-e helye lutheri örökségünknek az egyházban?)

Jövőképzés kialakításában értelemszerűen kapnak helyet a stra-

tégiában olyan kezdeményezések, amelyek a különböző világi tudásbázisok alkalmazását sürgetik az egyházban. Rendben is van, hogy „egyháziasítva” ezeket a tudásbázisokat, felhasználjuk őket egyházunkért.

De ahogyan ezek alkalmazása indokolt, legalább olyannyira indokolható, hogy alkalmazzuk a keresztyény és benne lutheri hagyományainkat, lelkiségünket. Fedezzük fel, milyen gazdag tárháza a lelkiségnek az Istennel való találkozás azon rendje, amely a lutheri istentiszteletben, zsolozsmákban, litániákban hagyományozódott ránk! Fedezzük fel, hogy az egyházunk tradíciójában meglevő magángyónás milyen lehetőség a lelki, hitbeli megújulásra (rekreációra), hiszen az embert nem pusztán a másik ember elé állítja, hanem Isten színe elé is – s így az embert ember voltának teljességében újítja meg! Fedezzük fel, hogy a testvéri közösség, az áldozatvállalás (diakónia) az úrvacsorai asztaltól indul el, és mindig újra onnan nyer ösztönzést! Hogy mennyire vesszük komolyan az úrvacsorát és milyen gyakran élünk vele, az visszatükröződik a közösség állapotában, az áldozatvállalás hőfokában. Fedezzük fel, hogy Isten ígéje nemcsak értelmünket célozza meg, hanem az egész embert hatalmába akarja állítani érzelmeivel, érzékszerveivel, intuícióival, élményeivel együtt!

Érdeklődéssel várom azokat az ajánlásokat, amelyek mentén megvalósíthatók lesznek a *Láthatóan evangélikus* stratégia célkitűzései. Adja Isten, hogy evangélikus egyházunkban elinduljon és megerősödjön az új reformáció, a megújulás. Isten kegyelme, áldása és irgalma legyen velünk, egész egyházunkkal!

Hivatkozott művek

LUTHER Márton 2011. *Jer, örvendjünk, keresztyének. Luther trásáiból mindennapi ábítatra*. Luther Kiadó, Budapest. (Magyar Luther-könyvek 11.)

Isó Dorottya lelkész, diplomáját az Evangélikus Teológiai Akadémián szerezte 1990-ben. 1991 óta a Veszprémi Evangélikus Egyházközség lelkésze. Pedagógiai tanulmányai során pedagógia szakos nevelői (BA) és pedagógiatanári (MA) képesítést szerzett. Szerkesztője és gondozója a *Keresztyén titka tündököl* és a *Krisztus népe Isten nagy csodája* hittankönyvsorozatnak. Könyve jelent meg *Keresztyén etika – mindenkinek* címmel. Etikát tanít egyházunk presbiterképzésében. A *Keresztyén Igazság* című folyóirat megbízott szerkesztője.

